

Китоби Дониёл — Рақами яксаду панҷоҳу якум

Рамзшиносии Маъбад: Кушодани асрори пайванди илоҳӣ ва инсонӣ

Jeff Pippenger

2024-03-22

Ду чӯб ба ҳам пайваста мешаванд, то як маъбад гарданд. Чилу шаш рамзи маъбад аст, ва маҳз чилу шаш сол асорати подшоҳии шимолиро аз асорати подшоҳии ҷанубӣ ҷудо мекунад. Вақте ки поймолшавии муқаддасгоҳ ва лашкар дар замони охир, дар соли 1798, ба анҷом мерасад, маҳз чилу шаш сол аст, ки он ду чӯбро ба як маъбад мепайвандад. Аз 723 то м.қ. 677 маъбад хароб карда шуда, поймол мегардид. Дар соли 1798 поймолшавӣ ба поён расид ва то соли 1844 маъбаде бино гардида буд. Дар он ҷо онҳо мебоист як халқ гарданд, бо як подшоҳ, ва аз гуноҳ кардан то абад бозистанд. Ин нақша буд, аммо исёни соли 1863 нақшаро то соли 2001 ба таъхир андохт.

Павлус калисоро ҳамчун бадан мешиносонад, ва Масеҳро ҳамчун сар, ва Павлус баданро ҳамчун рамзи ҷисм ба қор мебарад. Барои Павлус, «ҷисм» ва «бадан» истилоҳоти ивазшаванда мебошанд.

Зеро агар шумо мувофиқи ҷисм зиндагӣ кунед, хоҳед мурд; аммо агар шумо ба василаи Рӯҳ аъмоли баданро бикушед, хоҳед зист. Румиён 8:13.

Тарҳи маъбади инсон бар асоси тарҳи маъбади Худо мебошад. Бадан, ки Калисо аст, дар маъбади фардӣ ба ҷисм мутобикат мекунад. Дар маъбади як шахс, зехн сар аст ва бадан ҷисм мебошад.

Зеро ки мо аъзои ҷисми Ў ҳастем, аз гӯшти Ў ва аз устухонҳои Ў. Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк хоҳад кард ва ба зани худ хоҳад пайваст, ва ҳар ду як тан хоҳанд шуд. Ин сирри бузург аст; лекин ман дар бораи Масеҳ ва калисо сухан мегӯям. Эфсӯсиён 5:30–32.

Маъбаде ки Юҳанно бояд онро чен мекард, вақте ки навохтани фариштаи ҳафтум оғози қори ба анҷом расонидани сирри Худоро нишон медод, маъбади Худо буд; аммо маъбади инсон ба сурати маъбади Худо офарида шудааст. Онҳо рамзҳои ба ҳам ивазшавандаанд. Мусо чихилу шаш рӯз бар кӯҳ буд, вақте ки намунае ба ӯ нишон дода шуд, ки бояд ҳангоми барпо намудани хаймаи заминии ибодат аз он истифода мекард. Он намуна аз маъбади осмонӣ гирифта шуда буд.

Масеҳ маъбади осмонӣ буд, ки дар ҷисм зоҳир гардид, ва ӯ намунаи маъбади инсониро ифода мекунад, зеро одамон ба сурати ӯ офарида шудаанд. Аз ҳамин сабаб, намунаи маъбади инсонӣ бо чилу шаш хромосома ифода мешавад.

Маъбадҳо аз лиҳози нубувватӣ ба ҷойи якдигар меоянд. Бинобар ин, маъбаде, ки ба Юҳанно гуфта шуд онро чен кунад, танҳо аз ду қисмат иборат буд ва ҳеҷ саҳне надошт. Қисмати аввал маъбади инсониро ифода мекунад: калисо (арӯс), миллат, бадан, ки ҷисм аст. Қисмати дувум маъбади илоҳиро ифода мекунад: домод, подшоҳ, сар, ки ақл аст. Ваъдаи аҳди абадӣ, ки барои саду чилу чаҳор ҳазор дар рӯзҳои охир ба амал меояд, ба воситаи ду ҷӯби Ҳизқиёл, боби сию ҳафт, ба тасвир кашида шудааст. Он ба воситаи маъбади Юҳанно, ки аз ду қисмат иборат аст, ба тасвир кашида шудааст. Он ба воситаи таърифҳои мушаххаси Павлус дар бораи сирри Масеҳ дар имондор, умеди ҷалол, ба тасвир кашида шудааст.

Кори муҳр задани яксаду чихилу чор ҳазор кори ба таври доимӣ пайвастании Илоҳият бо инсоният аст. Ин кор дар замони садо додани Карнаи Ҳафтум анҷом меёбад. Ин пайвастагӣ дар Навиштаҳо, сатр бар сатр, ба тарзҳои гуногун муаррифӣ шудааст. Кори сафедкунӣ ва муқаддасшавӣ истилоҳҳои илоҳиётӣ барои ин кор мебошанд. Сафедкунӣ кори Масеҳ ҳамчун Ҷонишини мост, ва кори муқаддасшавӣ кори Масеҳ ҳамчун Намунаи мост. Сафедкунӣ ҳукуки моро ба осмон ифода мекунад ва муқаддасшавӣ сазовории моро барои осмон ифода мекунад. Ҳар дуи ин корҳо ба воситаи ҳузури Рӯҳулқудс ба мӯъмин оварда мешаванд. Ин кор ҳамчун навиштани шариати Худо бар дилҳо ва ақлҳои онҳое муаррифӣ мешавад, ки ба аҳди ҷовидонӣ пазируфта шудаанд.

«Ақл» маънои он манзилро дар маъбад дорад, ки дар он сар ҷойгир аст. Ақл он чизест, ки табиати олий номида мешавад, бар хилофи ҷисм, ки табиати поёнӣ аст. Ақл бо андешаҳои мо ифода меёбад, ҷисм бошад, бо ҳиссиёти мо ифода меёбад.

«Бисёриҳо ғаму норозигии беҳуда мекашанд. Онҳо зехни худро аз Исо дур месозанд ва онро аз ҳад зиёд бар худ мутамарказ мекунанд. Онҳо душвориҳои хурдро бузург менамоянд ва аз дилсардкунандагӣҳои сухан мегӯянд. Онҳо ба гуноҳи бузурги шикоят нолаи беҳуда аз тадбирҳои илоҳии Худо гирифташуда. Зеро барои ҳар он чи дорем ва ҳар он чи ҳастем, мо назди Худо қарздорем. Ў ба мо қобилиятҳои бахшидааст, ки то андозае ба он чи Худи Ў дорост, монанданд; ва мо бояд бо ҷидду ҷаҳди тамоми меҳнат кунем, то ин қобилиятҳоро инкишоф диҳем, на барои он ки худро писандонем ва боло бардорем, балки барои он ки Ёро ҷалол диҳем. »

«Мо набояд бигузorem, ки зехни мо аз садоқат ба Худо мунҳариф гардад. Ба воситаи Масеҳ мо метавонем ва бояд хушбахт бошем ва бояд одатҳои худдориро касб намоем. Ҳатто андешаҳо низ бояд ба иродаи Худо мутеъ гардонда шаванд, ва эҳсосоти зерин назорати ақл ва дин қарор гиранд. Тасаввуроти мо ба мо дода нашудааст, то ба он иҷоза дода шавад, ки саркашона бичаҳад ва роҳи худро пеш гирад, бе ҳеҷ кӯшише барои маҳдуд сохтан ва тарбия қардан. Агар андешаҳо нодуруст бошанд, эҳсосоти нодуруст хоҳанд буд; ва андешаҳо ва эҳсосоти яққоя хислати ахлоқиро ташкил медиҳанд. Вақте ки мо қарор мекунем, ки ҳамчун масеҳиён аз мо талаб қарда намешавад, ки андешаҳо ва эҳсосоти худро боздорем, мо зерин таъсири фариштагонии шарир қарор мегирем ва ҳузури онҳо ва ҳукмронии онҳоро даъват менамоем. Агар мо ба таассуроти худ таслим шавем ва бигузorem, ки андешаҳои мо дар маҷрои шубҳа, тардид ва шикоят қарор шаванд, мо бадбахт хоҳем шуд, ва ҳаёти мо нокомӣ хоҳад буд». Review and Herald, April 21, 1885.

Фикрҳо ва эҳсосот, ки бо ҳам якҷо мешаванд, хислати ахлоқиро ташкил медиҳанд. Хислати мо аз табиати поёнӣ ва табиати олий иборат аст; ақл табиати олий мебошад, ва агар фикрҳои ақл тақдис ёбанд, эҳсосоти мо низ тақдис хоҳанд ёфт. Зеро ақл аз миёни он ду табиат, ки инсонияти моро ташкил медиҳанд, табиати олии ҳукмрон ва идоракунада аст. «Қувваҳо», ки ҳамчун қисми вучуди мо тарҳрезӣ шудаанд, «то андозае» «монанди он қувваҳои мебошанд, ки» Масеҳ «доранд», зеро мо ба сурати Ӯ офарида шудаем, ва мо «бояд бо ҷидду ҷаҳди тамоми меҳнат кунем, то» он «қувваҳоро инкишоф диҳем».

Қувваҳои, ки ҷузъи табиати олий, ё зеҳни инсон мебошанд, ҳукм, хотира, вичдон ва баҳусус ирода мебошанд.

«Бисёре мепурсанд: “Чӣ гуна ман бояд худро ба Худо таслим намоям?” Шумо мехоҳед худро ба Ӯ бисупоред, аммо дар қувваи ахлоқӣ заиф ҳастед, дар асорати шакку шубҳа қарор доред ва одатҳои зиндагии гуноҳолудӣ шумо бар шумо ҳукмронӣ мекунанд. Ваъдаҳо ва қарорҳои шумо мисли ресмонҳои аз рег бофташуда мебошанд. Шумо наметавонед фикрҳои худ, майлҳои худ ва меҳру муҳаббатҳои худро идора кунед. Огоҳӣ аз ваъдаҳои шикастаи худ ва аҳдҳои барбодрафтаи худ эътимоди шуморо ба самимияти худ суст мегардонад ва боис мешавад, ки эҳсос кунед Худо наметавонад шуморо қабул кунад; аммо шумо набояд навмед шавед. Он чи ба шумо лозим аст фаҳмед, қувваи ҳақиқии ирода аст. Ин қувваи ҳукмрон дар табиати инсон, қувваи тасмимгирӣ ё интиҳоб мебошад. Ҳама чиз ба амали дурусти ирода вобаста аст. Қудрати интиҳобро Худо ба одамон ато кардааст; онро бояд ҳуди онҳо ба қор баранд. Шумо наметавонед дили худро дигаргун созед, наметавонед аз ҷониби худ меҳру муҳаббати онро ба Худо бидиҳед; аммо наметавонед интиҳоб кунед, ки ба Ӯ хизмат намоед. Шумо наметавонед иродаи худро ба Ӯ бисупоред; он ғоҳ Ӯ дар шумо амал хоҳад кард, то ки мувофиқи ризои неқӯйи Худо амал намоед ва бихоҳед. Ба ҳамин тариқ, тамоми табиати шумо зери идораи Рӯҳи Масеҳ қарор хоҳад гирифт; меҳру муҳаббати шумо бар Ӯ мутамарказ хоҳад шуд, фикрҳои шумо бо Ӯ ҳамоҳанг хоҳанд буд.»

«Орзуо хоҳишҳо ба неқӣ ва қудсият то он ҷое ки мерасанд, дурустанд; аммо агар шумо дар ҳамин ҷо бозистед, онҳо ҳеҷ суде нахоҳанд расонд. Бисёре дар ҳоле гум хоҳанд шуд, ки умед мебаранд ва орзу доранд масеҳӣ бошанд. Онҳо ба он нуқтае намерасанд, ки иродаро ба Худо таслим намоянд. Онҳо ҳоло интиҳоб намеkunанд, ки масеҳӣ бошанд. »

«Бо ба қори дурусти ирода, наметавонад дар тамоми зиндагии шумо тағйироти комил ба амал ояд. Бо таслими иродаи худ ба Масеҳ, шумо худро бо он қуввате ҳампаймон месозед, ки болотар аз ҳамаи салтанатҳо ва қудратҳост. Шумо аз боло қувват хоҳед ёфт, то шуморо устувор нигоҳ дорад, ва ба ин тарз, ба воситаи таслими доимӣ ба Худо, ба шумо тавоноӣ дода хоҳад шуд, ки ҳаёти навро ба сар баред, яъне ҳаёти имонро». Steps to Christ, 47, 48.

Қувваи ирода «қувваи ҳоким» дар табиати инсон аст, ва ин ҳоким дар он қисми маъбади инсон ҷойгир аст, ки «бо қудрате, ки болотар аз ҳамаи раёсатҳо ва қудратҳост», муттаҳид мебошад. Ҷое ки дар он иттиҳоди Илоҳият бо инсоният дар маъбади инсон ба амал меояд, қалъаи рӯҳ аст. Ҳар инсон қалъае дорад, ва он ё аз ҷониби Масеҳ ишғол шудааст, ё аз

ҷониби душмани ашадди Масеҳ.

«Вақте ки Масеҳ қалъаи ҷонро тасарруф мекунад, инсони амалкунанда бо Ё як мегардад. Ва ҳар кӣ бо Масеҳ як аст, ягонагии худро нигоҳ медорад, Ёро бар тахти дил менишонад ва ба аҳкоми Ё итоат менамояд, аз домҳои он шарири нопок эмин аст. Бо Масеҳ муттаҳид шуда, ӯ файзҳои Масеҳро ба худ ҷамъ меоварад ва қуввати самаранокӣ ва қудратро барои Худованд дар ба Ё бурдани ҷонҳо тақдис мекунад. Бо ҳамкорӣ бо Начотдиҳанда ӯ василаи мегардад, ки Худо ба воситаи он амал мекунад. Он гоҳ, вақте ки Шайтон меояд ва мекушад ҷонро тасарруф кунад, мебинад, ки Масеҳ ёро аз он марди зӯрманди мусаллаҳ нерумандтар гардонидаст». Review and Herald, December 12, 1899.

Қалъаи ҷон дил ва зеҳни инсон аст. Ваъдаи аҳди нав се ваъдаи асосиро барои имондор муайян мекунад. Ба ӯ ваъда дода шудааст, ки замин барои сукунат хоҳад дошт, чунон ки Боғи Адаи барои Одаму Ҳавво буд, ки он, дар навбати худ, замини ваъдашударо дар аҳди Ё бо Исроили қадим намояндагӣ мекард, ки он низ, дар навбати худ, замини ҷалолманди рӯҳониро барои Исроили рӯҳонӣ намояндагӣ мекард, ва ҳар сеи онҳо, сатр бар сатр, бар ваъдаи замини аз нав офаридашуда барои онҳое, ки ғолиб меоянд, чунон ки Ё ғолиб омад, шаҳодат медиҳанд.

Ҳангоме ки Одам ва Ҳавво гуноҳ карданд, онҳо барои «ҳафт замон» аз боғи Адаи «пароканда» карда шуданд, ва пас аз ҳафт ҳазорсола замин нав гардониди мешавад ва боғи Адаи барқарор мегардад. Парокандашавии Исроили қадим барои «ҳафт замон» бо парокандашавии Одам ва Ҳавво пешнамуна дошт. Аҳд заминеро барои иқомат ваъда мекунад, ва ин ҳамон ваъдаи Адаи барқарорашта буд. Поймол гардидани муқаддасгоҳ ва лашкар таҷассумгари авҷгирии тадриҷии гуноҳ дар миёни хонаводаи башар аст, ки бо гуноҳи Одам оғоз ёфт.

Ду ваъдаи дигари аҳд ин аст, ки мӯъминони содиқ ҷисми нав ва ақли нав хоҳанд гирифт, яъне айни ақли Масеҳро. Ҷисм — ин башарият, табиати пасттар аст, ва дар робита бо Масеҳ он калосо мебошад. Ақл — табиати болотар аст; он чизест, ки хоҳар Уайт онро «қалъаи ҷон» меномад. Павлус ба равшанӣ таълим медиҳад, ки мо дар ҳамон лаҳзае ки талаботи Инҷилро мепазирем, яъне вақте сафед карда мешавем, ақли Масеҳро қабул мекунем. Ё ҳамчунин таълим медиҳад, ки то омадани дуҷум ҷисми нави ҷалолётро қабул намекунем.

Инак, ба шумо сирре мегӯям: на ҳамаи мо хоҳем хуфт, аммо ҳамаи мо дигаргун хоҳем шуд, дар як лаҳза, дар мижа задани чашм, ҳангоми карнаи охирин; зеро карнаи садо хоҳад дод, ва мурдагон бо ҳолати нопӯсида барҳезонида хоҳанд шуд, ва мо дигаргун хоҳем шуд. Зеро ин пӯсидашаванда бояд нопӯсиданӣ бипӯшад, ва ин миранда бояд намирандагӣ бипӯшад. Пас, ҳангоме ки ин пӯсидашаванда нопӯсиданӣ бипӯшад, ва ин миранда намирандагӣ бипӯшад, он гоҳ ин сухане ки навишта шудааст, ба амал хоҳад омад: «Марг дар ғалаба фурӯ бурда шуд». Эй марг, неши ту кучост? Эй қабр, ғалабаи ту кучост? Нешии марг гуноҳ аст; ва қуввати гуноҳ шариат аст. 1 Қўринтиён 15:51–56.

Таълиме, ки Юҳанно мегӯяд он касонеро, ки ба чунин таълимоти фиребанда имон меоваранд, ҳамчун зиддимасеҳ муайян мекунад, иддао менамояд, ки Масеҳ ҳаргиз бадане

напазируфт, ки зери таъсироти гуноҳе қарор дошта бошад, ки аз замони гуноҳи Одам сар карда, ба хонаводаи инсон таъсир расондан гирифт.

Ва ҳар рӯҳе ки эътироф намекунад, ки Исои Масеҳ дар ҷисм омадааст, аз Худо нест; ва ин ҳамон рӯҳи зиддимасеҳ аст, ки шумо шумидаед, ки меояд; ва ҳоло ҳам аллакай дар ҷаҳон аст. 1 Юҳанно 4:3.

Шароби Бобил (зиддимасеҳ), ки «Покдоманӣ дар ҳамл»-ро таълим медиҳад, иддао мекунад, ки Марям комил гардонида шуд, ҳамон тавре ки Одам ва Ҳавво пеш аз гуноҳ комил буданд, то ки таваллуди Исо бар пояи ҳамли илоҳӣ (Рӯҳулқудс), бо инсонияти комил (Марям) қарор гирад. Таълимоти бардурӯғи «Покдоманӣ дар ҳамл» на ба он мепардозад, ки Исо кай дар батни Марям ҳамл ёфт, балки ба он, ки Марям чӣ гуна бо қамоли Одам ва Ҳавво ҳамл ёфт. Пешниҳод кардани он ки ҷисме, ки Масеҳ ҳангоми омаданааш барои наҷот додани инсон бар Худ гирифт, ҷисми бегуноҳе буд, ки таъсироти ирсиятро дар бар надошт, таълими зиддимасеҳ аст.

Зеро фиребгарони бисёр ба ҷаҳон даромадаанд, ки эътироф намекунанд, ки Исои Масеҳ дар ҷисм омадааст. Чунин шахс фиребгар ва зиддимасеҳ аст. 2 Юҳанно 1:7.

Ҳангоме ки Масеҳ эҳё шуд, илҳом бо диққат нишон медиҳад, ки Ё дар он вақт бадани ҷалолёфта дошт. Эҳёи Ё рамзи эҳёи одилон ҳангоми Омадани Дуюм буд, ва маҳз дар он чо мо ваъдаи аҳдро дар бораи бадани нав дарёфт мекунем.

«Замоне фаро расида буд, ки Масеҳ ба тахти Падари Худ сууд намояд. Ё, ҳамчун Голиби илоҳӣ, наздик буд бо ғаниматҳои ғалаба ба саҳнҳои осмонӣ бозгардад. Пеш аз марги Худ Ё ба Падари Худ эълон карда буд: “Коре, ки ба Ман супурда будӣ, ба анҷом расондам”. Юҳанно 17:4. Пас аз эҳёи Худ Ё муддате бар замин дармондааст, то ки шогирдонаш бо Ё дар ҷисми эҳёшуда ва ҷалолёфтаи Ё ошно гарданд. Акнун Ё барои видоё омода буд. Ё ҳақиқати онро собит сохта буд, ки Наҷотдиҳандаи зинда аст. Шогирдонаш дигар лозим набуд Ёро бо қабр пайванд диҳанд. Онҳо метавонистанд дар бораи Ё ҳамчун ҷалолёфта дар пеши коиноти осмонӣ андеша кунанд». Хоҳиши асрҳо, 829.

Ваъдаи аҳд, дар бораи замин барои сокин шудан, дар замини навшуда ба анҷом мерасад, вақте ки Адан барқарор мегардад ва парокандагии инсонияти Одами аввал дар давоми «ҳафт замон» (ҳафт ҳазор сол) ба поён мерасад. Ваъдаи аҳд дар бораи ҷисми нав ва ҷалолёфта дар Омадани Дуюм, дар як лаҳза, дар мижа задан, ато мегардад.

«Қиссаи Байт-Лаҳм мавзӯест бепоён. Дар он “умқи сарватҳои ҳикмат ва дониши Худо” нуҳуфта аст». Румиён 11:33. Мо аз қурбонии Наҷотдиҳанда дар ҳайрат мемонем, ки тахти осмонро ба охури ғаҳвора иваз намуд, ва ҳамнишинии фариштагони сачдакунандагонро ба ҷои ҳайвоноти оғил. Такаббур ва худкифои инсонӣ дар ҳузури Ё мазаммат меёбад. Аммо ин фақат оғози фурутанӣ аҷиби Ё буд. Барои Писари Худо, ҳатто вақте ки Одам дар маъсумиёти худ дар Адан меистод, қабул кардани табиати инсонӣ таҳқири қариб беинтиҳо мебуд. Аммо Исо инсониятро он гоҳ пазируфт, ки насл ба сабаби чор ҳазор соли гуноҳ заиф гардида буд. Монанди ҳар як фарзанди Одам, Ё

натиҷаҳои амали қонуни бузурги ирсиятро пазируфт. Ин натиҷаҳо чӣ буданд, дар таърихи аҷдодони заминии Ё нишон дода шудааст. Ё бо чунин ирсият омад, то дар ғаму озмоишҳои мо шарик гардад ва ба мо намунаи ҳаёти бегуноҳро ато намояд». «Орзуи асрҳо», 48.

Ҳангоме ки инсон ба талаботи Инчил ҷавобгӯ мегардад, ӯ ҳамон дам зеҳни нав, яъне ҳатто зеҳни Масеҳро, дарёфт мекунад; аммо ҷисм, ё чунон ки Павлус онро низ «тан» меномад, дар Омадани Дуюм тағйир дода мешавад. Табиате, ки поёнтар аст ва аз эҳсосот иборат мебошад, ҳангоми тавба ва имон бардошта намешавад. Он эҳсосот, ки як қисми ҳислати ахлоқӣ мебошанд, то Омадани Дуюм боқӣ мемонанд. Он эҳсосот низоми эҳсосиро ифода мекунанд, ки бо низоми ҳормонӣ алоқаманд аст. Онҳо ҳисҳоро ифода мекунанд, ки бо низоми асаб алоқаманданд. Ҳамаи унсурҳои табиати поёнии инсон, ки ҳамчун эҳсосот доништа мешаванд, ба ду гурӯҳи асосӣ ҷудо мегарданд. Як наъби эҳсосот майлҳост, ки мо аз аҷдодони худ ба мерос гирифтаем, ва наъҳои дигари эҳсосот майлҳои парваришфтоанд, ки мо онҳоро бо интиҳоби худ инкишоф додаем.

Баъзе майлҳои меросӣ танҳо ҷузъе аз сохтори инсон мебошанд, ва баъзе наъҳои майлҳои меросӣ ба бадӣ равонаанд. Наъҳои парваришфтои эҳсосот он чизҳоянд, ки мо бо интиҳоби ҳуди худ барқарор менамоем, ва майлҳои меросӣ тавассути «қонуни бузурги ирсият» интиқол меёбанд.

Исо «инсониятро замоне қабул кард, ки насл бар асари ҷаҳор ҳазор соли гуноҳ заиф гардида буд. Мисли ҳар як фарзанди Одам, Ё натиҷаҳои амали қонуни бузурги ирсиятро қабул кард. Ин натиҷаҳо чӣ буданд, дар таърихи аҷдодони заминии Ё нишон дода шудааст. Ё бо чунин ирсият омад, то дар ғамҳо ва васвасҳои мо шарик гардад ва ба мо намунаи ҳаёти бегуноҳро бидиҳад.» Бо натиҷаҳои ҷаҳор ҳазор соли амали қонуни бузурги ирсият, Исо ҳамеша он майлҳоро бо ба кор бурдани иродаи Худ дар итоат нигоҳ медошт, ва Ё ҳеҷ гоҳ, ҳатто як бор ҳам, дар парваридани ҳеҷ эҳсоси гуноҳолуд иштирок накард.

Агар Исо ҷисми инсониро, чунон ки аз ҷониби Одаму Ҳавво пеш аз гуноҳ кардани онҳо муаррифӣ мешуд, қабул менамуд, бе он ки натиҷаҳои сустшавии башариятро, ки дар тӯли беш аз чор ҳазор соли таназул ба амал омада буд, бар дӯш гирад, пас Ё Намунаеро пешкаш намекард, ки чӣ гуна ҳар як фарзанди Худо метавонад ғолиб ояд.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Бисёриҳо ба ин муҳолифати миёни Масеҳ ва Шайтон чунин менигаранд, ки он ба зиндагии шахсии ҳуди онҳо ҳеҷ аҳамияти махсусе надорад; ва барои онҳо он кам ҷолиб аст. Аммо дар ҳудуди дили ҳар як инсон ин низоъ тақрор мешавад. Ҳеҷ кас аз сафҳои шарорат ба хизмати Худо намегузарад, магар он ки ба ҳамлаҳои Шайтон рӯ ба рӯ гардад. Васвасҳое, ки Масеҳ ба онҳо муқовимат намуд, ҳамонҳоянд, ки мо онҳоро тоқат овардан бисёр душвор меёбем. Онҳо бар Ё ба ҳамон андоза бештар фишор оварда мешуданд, ки ҳислати Ё аз ҳислати мо болотар аст. Бо вазни даҳшатноки гуноҳҳои ҷаҳон бар дӯши Худ, Масеҳ озмоишро дар масъалаи иштиҳо, дар масъалаи муҳаббати ҷаҳон, ва дар масъалаи он дӯстдории худнамоӣ, ки ба бепарвоии часуруна меоварад,

паси сар намуд. Инҳо ҳамон васвасаҳое буданд, ки Одам ва Ҳавворо мағлуб карданд, ва моро низ ба осонӣ мағлуб мекунанд.

«Шайтон гуноҳи Одамо чун далеле пеш оварда буд, ки шариати Худо ноодилона аст ва онро риоя кардан мумкин нест. Масеҳ мебоист дар инсонияти мо нокомии Одамо чуброн намояд. Аммо вақте ки Одам аз ҷониби васвасакунанда мавриди ҳамла қарор гирифт, ҳеҷ яке аз таъсироти гуноҳ бар ӯ набуд. Ӯ дар қуввати камолоти инсоният меистод ва дорои нерӯи комили ақл ва ҷисм буд. Ӯро ҷалолҳои Адам ихота карда буданд, ва ҳар рӯз бо мавҷудоти осмонӣ муошират дошт. Бо Исо чунин набуд, вақте ки Ӯ барои рӯ ба рӯ шудан бо Шайтон ба биёбон даромад. Дар тӯли чор ҳазор сол насли инсон аз лиҳози қувваи ҷисмонӣ, тавони зехнӣ ва арзиши ахлоқӣ рӯ ба таназзул оварда буд; ва Масеҳ сустиҳои инсонияти фасодёфтаре бар Худ гирифт. Танҳо ба ҳамин васила Ӯ метавонист инсонро аз амиктарин жарфҳои пасти ӯ начот диҳад.»

«Бисёриҳо даъво мекунанд, ки ғайриимкон буд, ки Масеҳ аз ҷониби васваса мағлуб гардад. Пас Ӯ наметавонист дар мавқеи Одам қарор дода шавад; Ӯ наметавонист он ғалабаро ба даст орад, ки Одам дар ба даст овардани он ноком монд. Агар мо ба ҳар маъно муборизае саҳттар аз он дошта бошем, ки Масеҳ дошт, пас Ӯ наметавонист ба мо мадад расонад. Аммо Начотдиҳандаи мо инсониятро бо ҳамаи заъфҳо ва масъулиятҳои он бар худ гирифт. Ӯ табиати одамо бо имкони таслим шудан ба васваса бар худ гирифт. Мо чизе барои таҳаммул кардан надорем, ки Ӯ онро таҳаммул накарда бошад.

«Барои Масеҳ, чунон ки барои он ҷуфти муқаддас дар Адам, иштиҳо заминаи нахустин васвасаи бузург буд. Маҳз аз ҳамон ҷое ки харобӣ оғоз ёфт, кори фидияи мо низ бояд оғоз ёбад. Чунон ки Одам бо дода шудан ба иштиҳо сукут кард, ҳамон тавр Масеҳ бояд бо инқори иштиҳо ғолиб ояд. «Ва чун Ӯ чил рӯз ва чил шаб рӯза дошт, баъд аз он гурусна шуд. Ва чун васвасакунанда назди Ӯ омад, гуфт: Агар Ту Писари Худо бошӣ, амр фармо, ки ин сангҳо нон гарданд. Аммо Ӯ дар ҷавоб гуфт: Навишта шудааст: инсон на фақат бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар каломе ки аз даҳони Худо содир мешавад».

«Аз замони Одам то замони Масеҳ, худпарастӣ қуввати иштиҳо ва ҳавову ҳавасҳоро чунон афзун карда буд, ки онҳо қариб бе ҳеҷ маҳдудият ҳукмронӣ мекарданд. Бинобар ин, одамон фосид ва бемор гардида буданд, ва барои онҳо аз ҳуди ҳештан ғолиб омадан номумкин буд. Ба манфиати инсон, Масеҳ бо таҳаммул кардани саҳттарин озмоиш ғалаба намуд. Ба хоҳири мо Ӯ худдорие ба амал овард, ки аз гуруснагӣ ё марг ҳам қавитар буд. Ва дар ҳамин ғалабаи аввал масъалаҳои дигари низ дарбар гирифта шуда буданд, ки ба ҳамаи муборизаҳои мо бо қувваҳои зулмот ворид мешаванд». The Desire of Ages, 117.